

067026
005215

1991 წელი პარტი

ქართულ გაზეთებზე კორეის ექვსდღიანი გაზეთი.

გაგონის 1991 წლის 14 იანვარიდან

მიმართვა ქართველ ხალხს!

გაუქმებულიდან შეპირებული და ჩვენი შურითაც მოვისმინე, რომ ერთი წაფილი ძარტველამისი თხოულობს ჩვეს განთავისუფლებას. უნებარივია, რომ ამ ფაქტმა მე იმაღი გაიძლიერა ჩვენი ძველი მოგავლენადმი, მგზავრა ჰშირფასაყო, ჯერ ერთი, რისი სათავედგოვ ვარ მე, ან ვისთვის დავმა პე ხელმოწერაქონი. არ გიფიქრებთ, ვინ არის ის კაცი, რომელიმაც შურად უნდა იღოს თქვენი მოთხოვნა ან, ღვერთმა ღაიუგაროს, თხოვნა? (მე ტანსით არ ვიცი). ვიწროვბი, ჩვეუარ არ არის საძაო. ამ საძაო ეხება "შეადრინოს", იმ ახალგაზრდას - ჭეშარიტ, უნებარო და გაგაც პატარიტებას, ვინც თავისიონ დროს, რუხაი, სიციცხლად კი გაღასდო მსხვერპლად საძარტველს კართილდღეობისათვის, მისი თავისუფლებასათვის ვინ და გარეთ. "შეადრინო" იყო ის პიჭაი, ვინც ქვემო ძარტლში, გოლნისისა და გარდაღლის რაიონში პირველი ამოუდგა მხარეო საქათარ ხალხს. "შეადრინო" პირველი ჩავიდა აფხაზეთში გატირების ტაჟს "შეადრინო" იყო, ვინც აღკვეთა აფხაჟ მესტრამისტის შუტარა სოუზის უნივერსიტეტში გაყოცდების დღეობს დროს. "შეადრინო" ჩავიდა აფხაზეთში არაჩვენების ღანოშვის დროს, რათა არ მომხდარიყო გალდატანება და სხვა მესცენები; "შეადრინო" გაუნდა ჩავიდა აფხაზეთში, რეჟა სურდოთ ძარტველ ღაღუაულის ხსოვნა შეგუფალათ და აღკვეთა ეს გკრხელოჟა. "შეადრინო" რეჟერ იყო იონებალსა და ლიხევის ხეოაში და მისმა მოქმედებაჟ განაძირკა შეადრეპიტი ხტაილდღეობა თეიელი ფრის განახლოვარე. "შეადრინოს" და ძარტველ გახველთა კორკუვის პრეტა შუტა პიჭაჟა ანახელს საძარტველი იონის მიფხილვის დროს.

[illegible][illegible]

შენათ ოთხჯერ (და არა ორჯერ) წასაგართლავი, ზოლოლოგიზო გინენიარათა დოქტორი, პროფესორი, თეატრგმოდნა, კრიტიკოსი, დრამატურგი, მწერალი, ეროვნული კონგრესის პრეზიდენტის შვირი, „საქართველოს მხედრიონის“ ხელმძღვანელი _____

ჯაბა იოსელიანი

მოისმინა მკითხველი?

“შეიარაღებულ ექსტრემიზმთან ბრძოლა“ მთავარ ამოცანად იქნა დასმული, ორშაბათს საქ. სუკ-ის პირადი შემადგენლობის საერთო კრებაზე. საქ.სუკ-ის თავჯდომარის პირველმა მოადგილემ ოთარ ხატიაშვილმა განაცხადა, რომ მისი ორგანიზაცია მზადაა მიიღოს მონაწილეობა საქართველოს ტერიტორიაზე არსებული მოხალისე, საომარი ფორმირებების განიარაღებაში.

“റന്തവുരുജാപടി”

"კომსომოლსკაია პრეზადა" 6 XII 1990 წელი

დერბის დეფიციტი

დღეს, როცა საქართველოს ძალიან სჭირდება ჯანსაღად მოაზროვნე შვილები, როცა პოლიტიკური სიტუაცია ძლიერ დამაბუღია სხვადასხვა მიზეზების გამო, აუცილებელია ქართველმა ერმა გააკეთოს ერთადერთი და სწორი არჩევანი, საბოლოოდ დაარქვას თეთრს-თეთრი და შავს-შავი. დღეს უკვე გაუგებარი არაფერია, ყველა პოლიტიკურმა ძალამ აშკარად წარმოაჩინა საკუთარი თავი, მთელი შესაძლებლობები და მისი პოზიცია. მაშ რაღა გეიშლის ზელს გავაკეთოთ ჩვენთვის მისაღები ერთადერთი არჩევანი და ზურგი შევაქციოთ შიშს, ინდოფერენტულობას, უმოქმედობას, თორემ ჩვენი შვილები აუცილებლად მოგვთხოვენ პასუხს ამ საშინელი შეცდომის გამო.

სამწუხაროდ ხალხში თავი
იჩინა ნდობის დეფიციტმა. აღარ
ჯერათ იმათიც კი; ვინც მთელი
მისი შეგნებული ცხოვრების
მანძილზე სისხლითა და ხორცი-
თა დაღება და იცავდა დემოკრატიას,
ვისაც თავისუფალ საქართველოზე
ფიქრიც კი ციხეებისა და
კოლონიების ფასად უჯდებოდა,
მაგრამ, არასოდეს უკან არ
დაუხვეია, აზრი არ შეუცვლია.
არანაირ “სიბუკიანში” და
არაფრის “გამო” ბოდიში არ
მოუხდია, არ მოუწადინებია. ვინც
დღესაც იგივეს ამბობს და აკეთებს,
რასაც ათეული წლების წინ.

ჩვენდა საგულალოდ, არსებობენ ადამიანები, რომლებიც უმოწყალოდ, დაუფიქრებლად ღანძლევენ მათ და ერის მოღალატეებს ეძახიან. ავინწყდებით, რომ ღმერთი არსებობს მხოლოდ "განსჯად ცოცხალთა და მკვდართა" და ყოვლადმოწყალე უფალმაც რომ მიუტყვეოს, ისტორია და შთამომავლობა არ აპატიებს მათ. არადა, ალბათ დამერწმუნებით, რომ შთამომავლობაც დიდი მსახურელია.

თითქოს ჯიქურ დადგა ნაწილი
ქართველი საზოგადოებისა, არც
არაფრის გაგონება არ სურს, არც
არაფრის განსჯა, სამწუხაროდ არც
არაფრის გაკეთება. ნეტავ ვინ
დაგვწყვევლა: "თქვენი არა
გაცოდინათ და სხვისი არა
გაგაგონათ რაო". როგორ შეიძლება
აღამიანს დააბრალო ის, რაც არ
გინაზავს, უბრალოდ "ჩაგაბნეს" და

შენც "აპოსმახე". არადა სამშობლო
უფესკრულის პირზეა. დღეს
თითოეული ქართველის,
საქართველოში მცხოვრების
თითოეული ადამიანის ვალია
დაფიქრდეს, განსაჯოს, აწონ-
დაწონოს და პიროვნების კი არა,
საქართველოს გადასარჩენად
იბრძოლოს. თორემ ასე
შელოცვილებივით გაუთავებლად
ერთი და იგივეს ძახილი: "ატალეთ
ხელს ნუ შეუშლით, ისიც
ჩვეულებრივი ადამიანია", "რა ქნას
მოსკოვი არ უშვებსო" - კარგს
არაფერს მოგვიტანს. რა ვაცალოთ,
დარჩენილი ინტელიგენციის უმ-
უშვერად დატოვება? ჩვეულებრივი
ადამიანები ქვეყნის სათავეში არ
დგებიან, მითუმეტეს, როცა ეს
ქვეყანა დაჰყოფილია, მის მიწა-
წყალზე ოკუპანტთა არმიები დგას
და მთავრობას მისი
განთავისუფლება ევალება. ზოლო
რაც შეეხება მოსკოვს, არც არავის
ეპარება ეჭვი, რომ საქართველოში
განთავისუფლებისათვის ბრძოლას
კრემლი არავის დაანებებდა და რომ
სადაც დღეს საქართველოს
მთავრობა ზის, იქ საქართველოს
დამოუკიდებლობის პრობლემა არ
გადაწყდებოდა. სამაჩაბლოსა და
აფხაზეთს დამპყრობელი მისივე
ჯარით არ გააჩუქებდა და
საქართველოს არ ჩააბარებდა.
არადა უზენაესი, საბჭოს
თავმჯდომარემ ჯერ თვითონვე
მოითხოვა კომენდანტის საათის
დანიშვნა და საბჭოთა ჯარის
მოქმედების დაკანონება
სამაჩაბლოში, მერე განაცხადა
საბჭოთა არმიის იმ მეთაურთა
გვარებიც კი ვიცით, ოსებს იარაღით
რომ ამარაგებენ და ცენტრსაც
გაუგზავნეთო. რამოდენიმე დღეში
კი, ერთი თვით ისევ აგრძელებს
კომენდანტის საათის ვადებს. ესეც
ხომ ჭორები არაა. ჩვენი თვალთ
ნანახი და ჩვენი ყურით მოსმენილია
ტელეკრანიდან. მართლა სულ ხომ
არ დაგვაბრმავა და დაგვაყრუა
სატანის მორჩილებამ და მის
სამსახურში ყოფნამ? 4 თებერვალს
რადიოთი გადმოიცა ბ-ნ დილარ
ხაბულიანთან ინტერვიუ, სადაც მან
განაცხადა, რომ სამაჩაბლოს
შესახებ მას არაფრის თქმა არ
შეუძლია, რადგან ამჟამად
გამოიკვეთა, რომ ოს ფესტრემისტებს
კრემლი მართავს. ამ პასუხიდან
გამომდინარე იბადება შეკითხვა:
რას აკეთებს საქართველოს

მთავრობა სამაჩაბლოს შესანარჩუნებლად და როდემდე ვიქნებით მხოლოდ ინტერვიუების, პრესკონფერენციების და წერილების იმედზე? მეორე შეკითხვაზე-რატომ არ მისცეს ნება “მხედრონი” შესულიყო სამაჩაბლოში, მინისტრმა ასე უპასუხა - ეს სრული სიცრუეა, ჩვენთან ამის თაობაზე არცერთი “მხედრონი” წერილი არ მოსულაო. მაშ რატომ მოითხოვდა “მხედრონი” პარიტეტული კომისიის შექმნას? რატომ იშინებოდა ასამდე ადამიანმა რვა დღე?

ვიღუპებით ხალხნო, ვიღუპებით! კვარკავთ სამაჩაბლოს, აფხაზეთს, თავისუფლებას ზომ სამუდამოდ ვშორდებით და “ხალხის არჩეული მთავრობა” კი არაფერს არ აკეთებს ჩვენს გადასარჩენად. ყველა ეს პრობლემა გვერდზე გადაუდია და პიროვნული ომი აქვს გამოცხადებული ჯაბა იოსელიანთან და გია ჭანტურიასთან. ჩვენ კი, მაპატიეთ, და ყბადაღებული შევცქერით, თვეებს ვუთმობთ იმის განსჯას, ვინ არის მართალი და ვინ მტყუანი. დრო კი მიდის და კრემლი ბოგინობს აფხაზეთსა და ოსეთში. ამის მიზეზი მხოლოდ სამი რამ შეიძლება იყოს: 1. საქართველოს მთავრობას შეგნებულად ავიწყდება ეს პრობლემები; 2. პირადი “მტრების” გასანადგურებლად, ანგარიშსწორებას გადაყოლილი აღარაფერზე აღარ ფიქრობს. 3. ცენტრი არ აძლევს უფლებას სწორი გზით წარმართოს ეროვნული მოძრაობა.

მერწმუნეთ, ძვირფასო თანამემამულენო, სამივე მიზეზი საქართველოსთვის დამუშავებულია და ის, ვისაც ერი ნებით, თუ უნებურად უფსკრულში გადასაჩეხად მიჰყავს, ტაშისა და ხოტბა-დიდების ღირსი არ არის. ამას უნდა მიხედვს ყველა, ვისაც საქართველოს ბედნიერება უნდა.

დაიჭირეს ჯაბა იოსელიანი, განაიარაღეს “მხედრონი”, ხვალ ალბათ დაიჭერენ ან მოკლავენ თამაზ ყურაშვილს (ბრძანება უკვე გაცემულია). ეშველა რამე საქართველოს? ბანდიტური თავდასხმები ისევ გრძელდება, ოსეთი ისევ იცლება ქართველებისაგან, აფხაზეთი ისევ თავნებობს.

გამოფხიზლდით ხალხნო! თქვენს ხელშია დღეს საქართველოს ბედი!

გადაგვარდა ხალხი, განუკითხავობა ჩვენს მიწა-წყალზე. და-მას აღარ ინდობს, მამა - შვილს, დედები თვითონ აბეზღებენ საკუთარ ვაჟკაცებს, იარაღი აქვს, ჩამოართვით ან გვარდიაში ჩარიცხეთ, ეგებ ხვალ ქართველებს დაუშინოს “წესრიგის დასამყარებლად”.

აფხუს ქართველი დედის ღირსებაზე, ქართველი ქალის ვაჟკაცობაზე, მსოფლიოში არცერთ ერს რომ არა აქვს - დედაკაცის - შესაბამისი სიტყვა.

მაშინ წახდა საქართველო, ძმისა და და მეგობრის ღალატი რომ საპატიებელი გახდა და მოღალატეს “შუბლში ტყვიის” აღარ ეშინია. ის იყო ჩვენი ერთ-

ერთი დიდი ღირსება, რომ ოჯახი და მეგობრობა ყველაზე და ყველაფერზე მაღლა იდგა. ახლა? ახლა ზვიად გამსახურდიას დაცვით პირზე დუქმოდგარი მამები და დედები “მიწაში დებენ” თავიანთ შვილებს. მეგობარს და მეზობელს “მხედრონის” წვერებითან დალაპარაკებაც კი ეშინია. დაწესებულებებში მოსამსახურეთა უმრავლესობა “მრგვალი მაგიდის” პოზიციას აქებს, რომ ლუკმა-პური არ დაკარგოს და შვილები მშვიდრი არ დარჩეს. ნაწილი გასუსულაა, ხვდება, რომ ხვალ სხვა დრო დადგება და პასუხისმგებარ სურს, და არც ძალუძს. საზოგადოების უდიდესი ნაწილი კი “მრგვალ მაგიდაში” შედის თანამდებობებისა და ძალა-უფლების მოსაპოვებლად. დარჩენილი საღი, კეთილშობილი უმცირესობა კი რეპრესირებულია და მილიონ ლანძღვა-გინებასა და წყევლა - კრულვას იტანს იმის იმედით, რომ ხვალ სხვა დრო დადგება და დღეს კი სამშობლოს ასე სჭირდება.

ასე არ არის ჩემო საყვარელო თანამემამულენო? შეიძლება ხმამაღლა უამრავი სალანძღავი სატყუა მითხრათ, მაგრამ, თქვენს სულებში ჩაიხედეთ, საკუთარ თავს და უფალს ზომ ვერსად გაექცევით. ხვალ შეგრცხვებათ თქვენივე თავის, თქვენი შვილებისა და შვილიშვილების შეგრცხვებით.

დღეს ზომ ასო-ასო მეორდება ისტორია. ვაი ჩვენ, დავით აღმაშენებლისა და ცოტნე დადიანის, წმიდა ნინოსა და ქუთუაზ წამებულის შთამომავლებს. რა დიდი რისხვა გველის უფლისა.

გაზ. “საქართველოს რესპუბლიკის” 1991 წლის 28 თებერვლის ნომერში დაიბეჭდა ირინე ტალიაშვილის საკმაოდ ვრცელი სტატია “ზოგჯერ ბრძენიც შეცდება”. ჯერ გაზეთის რედაქტორით მინდა დავიწყო. ამ ორი წლის მანძილზე, მამუკა ფაჩუაშვილი რომელ პარტიასა თუ ლიდერს, საზოგადოებასა თუ რედაქციას არ მიეტმანსა, რეპრესირებული, წესიერი კაცის იარაღი. ბოლოს კი, სადაც ყველაზე რბილ საგარბელსა და მეტ ძალა-უფლებას შეპირდნენ, იქ შეჩერდა. მაგრამ სანდისი? ახლა კი გაიძახის, რა გუნა, მაგალებნო. არაერთხელ მითქვამს მისთვის და ახლაც გავიმეორებ: რატა გაგაღებენ იმას, რაც არ გინდა აკეთო, უნდა გაეცალო დამკვლევებს, დაკვლევული რომ არ აღმოჩნდეს. თორემ სირცხვილია, როცა ქუჩაში შენს წაცნობებსა და თანატოლებს თვალს რომ არიდებ, პატარავდები, მრგვალდები და თუ ხელით არ შეგაჯანჯღარეს შეიძლება გაქრე კიდევაც.

რაც შეეხება ქ-ნ. ირინე ტალიაშვილს, მინდა ვთხოვო, რომ ნულარასოდეს ნულარ დაწერს იმას, რაც არ უნახავს და არ მოუსმენია. ნუ დაუძახებს ბოროტმოქმედებს ქართველ ვაჟკაცებს, რომლებსაც კაცურ ღირსებაზე წინ, ცხოვრებაში არაფერი უდგათ. თორემ ამდენი უაზრობის ერთ წერილში თავმოყრა სასაცილოა და კიდევ მრავალჯერ მოახვედრებს მას “გაშაყიებულითა” საში. მე მაგალითად, ბ-ნი ჯაბას ნააზრევს წაკითხვისას ერთი წამითაც არ

მიგრძენია, რომ ვინმე “გაშაყიერებს”. ქ-ნო ირინე, შთამომავლობა არ გაპატიებთ ეროვნული ფორუმის, ეროვნული დეაწლის და დამსახურების ბრჭყალებში ჩასმას, რადგან ეს სიტყვები ჭეშმარიტად ეკუთვნის იმ ორგანიზაციებს, რომლის მიმართაც არის ნაზმარი. ამიტომ შეიძლება ეს ერთი ბეწო სასვენი ნიშნები, ხვალ თქვენი მსაჯულნი გასდნენ. თქვენ ამბობთ: “საქმე ის არის ჭუჭყში შეხვიდე და იქიდან სუფთა გამოხვიდეო”. მე კი გეტყვით, რომ ახლა ილუზიებისა და ფანტაზიების დრო არ არის. ასეთი რამ კაცობრიობის ისტორიაში ჯერ არ მომხდარა. როგორ შეიძლება ჭუჭყში შეხვიდე და იქიდან სუფთა გამოხვიდე, საქმე ისაა, ვინც არ უნდა გექჩებოდეს და რაც არა უნდა გეგულებოდეს იმ ჭუჭყლში, არ უნდა შეხვიდე, გვერდი უნდა აუარო და სუფთა დარჩე. ჭუჭყლიდან გამოსულ ადამიანს შეიძლება საამებლად უძახო სუფთა ხარ, არაფერი გეტყობაო, მაგრამ, შენ ზომ ხედავ რომ ის ჭუჭყლიანია. ჰოდა, ზუსტად ასეა დღეს საქართველოშიც. თქვენნაირი მანდილოსნები ხედავენ ლაფში ამოსვრილ ადამიანებს და ეუბნებიან - არაფერიც არ გცხიათ, სისუფთავისგან ბზინვარებით. მაგრამ, ხალხურ სიბრძნეს სად გაექცევით - “ერთმა ტალახიანმა ღორმა ასი ღორი გასვარაო”. ვაი, რომ ასეა დღეს ჩვენს სანაქებო, სატრაბახო მიწა-წყალზე.

ბ-ნი ჯაბას ნათქვამი “დაიღვრება სისხლი და დაიღვაროსო” თითზე დაგისვევით და “თქვენებრ ახსნა-განმარტებას აძლევთ. ვინც ბ-ნ ჯაბას იცნობს, ერთხელ მაინც შეხვედრია მას, ყველამ იცის, რომ აქ მტერთან დაღვრილი სისხლი იგულისხმება და ამ სისხლის დასაღვრელად იგი პირველი იდგა მისი ბიჭების წინამძღოლად, ხოლო მის შემდეგ, მისი ერთადერთი, საფიცარი გაეშვილი მიდიოდა. ზუსტად ეს შემართება, ეს თავდადება და გაუკაცობაა იმის მიზეზი, რომ “მხედრონის” ბიჭებმა, მაგალითად გაიხადეს ეს კაცი. რასაც ვერ ვიტყვით თქვენს მიერ ნახსენებ “სხვანაირ პოლიტპატიმრებზე”, “რომლებსაც ერთი უბრალო ჯავყაც კი არ სჭერიათ ხელში”. ნამდვილი პოლიტპატიმარი მთელს ქვეყანაზე ერთგვარია და ისინი იცნობენ და აფასებენ ერთმანეთს, ხოლო ჩვენ კი მათი განსჯის უფლებაც კი არა გვაქვს. რაც შეეხება “სისხლის დაღვრას”, მოძმისა და თანამემამულის სისხლი რომ უნდოდეს “მხედრონი”, ადრეც და ახლაც მრავალჯერ ჰქონდა ამის მიზეზი.

თქვენ ბრძანებით, მტყუან-მართლის გარკვევა მხოლოდ სასამართლოს შეუძლიაო. რომელ სასამართლოს? რომელსაც გახტანგ რაზმადე მართავს? კაცი, რომელსაც მერაბ კოსტავას, გიორგი ჭანტურიას, ირაკლი წერეთლის, თამარ ჩხეიძის და სხვა მრავალთა ტანჯვა-წამებამი წილი უდევს? თვითმფრინავის “გამტაცებელთა” სისხლის წვეთები ჯერ არ შემორობია?

რაც შეეხება “ნეიტრალურ პირებს”, რომლებმაც ჭკუა არ დაარიგეს და “გააკეთებინეს” ბ-ნ

ჯაბას გასაკეთებელი, აქ თავი უნდა შეიკავოთ. ყველაფრის წერა და ლაპარაკი ზომ არ შეიძლება. ჯერ ერთი, ეს ინტელიგენციას ეხება და საქართველოს კი თქვენი ხელწამოსაკრავი და სალანძღავი ინტელიგენცია არა ჰყავს, რადგან პასუხიც არ უნდა იყოს ის. მეორეც, ჯაბა იოსელიანს არავის ტყუის სასწავლებელი, არ ჭირს არაფერი. ჭკუაც აქვს და გონებაც. ხოლო რაც შეეხება მის წარსულს, აქ საჭიროა არაფერია. მან დაუფარავად თქვა ის, რაც იყო, და თქვა იმით, რომ ეს საშინელი მიოქმა-მოთქმა მოუხპო. კარგი იყო თუ ცუდი, ეს ყველაფერი, უკვე იყო და ამას არ მაღაეს ბ-ნი ჯაბა. მაგრამ უზენაეს საბჭოში რომ პრინ პირები, რომლებსაც თითქმის იგივე აქვთ გასასხენებელი და დღეს სამშობლოს “დამცველი გვარდიის” შექმნა რომ აბარიათ. იმათ რა ეუყოთ? მაინცა და მაინც იმათ რატომ ვაძლევთ უფლებას შეიარაღდნენ, მაშინ, როცა დაუინებოთ მოვითხოვთ “მხედრონის” განიარაღებას. ზუსტად იმით, რომ ჯაბა იოსელიანი არასოდეს არავის გავლენის ქვეშ არ მოექცევა და მისი მბრძანებელი კაცურ-კაცობაა მხოლოდ.

“ურემი გადაბრუნდაო” - ბრძანებით თქვენ, ქ-ნო ირინე. ვაი, რომ არ გადაბრუნებულა, ისევ მიდის და ჭრილით აყრუებს ქვეყანას. ხოლო ვის მიყავს, რა მიაქვს და საით მიდის, ჩვენ არავინ გვეუბნება და არც არაფერი ვიცით. საქმე იმაშია მხოლოდ, რომ ჩვენს ახლობლებს აპატიმრებენ, გაავსეს ციხეები და ჩვენ ჩუმად ვართ.

მთელი საქართველო (“მრგვალი მაგიდისა” და მისი მომხრეების გარდა), საბჭოთა იმპერიის უამრავი ყოფილი პოლიტპატიმარი, დასავლეთის თითქმის ყველა რადიოსადგური და სააგენტო, ყველა მოღალატე და კრემლის აგენტად გამოცხადეს, უფსკრულში გვერეკებიან და ჩვენც პირდაღებულნი ბლავილ-ბლავილით მივყვებით თავგალულნი.

სასოწარკვეთილება მეუფლება ხანდახან. ყველა და ყველაფერი, რაც გაგვარდა, “სამშობლოს” თავისუფლებისათვის მსხვერპლად შეგვიწირავს. სხვა საფიქრალი და დარდი არ გაგვარჩია. ვიცით, რომ მართლები ვართ ღმერთის, ერის, საკუთარი თავისა და შთამომავლობის წინაშე. ამას ხედავს ყველა, ვინც ჩვენს გვერდითაა და მაინც თავის მართლება გვეჭირდება. მაინც მოღალატეებსა და კრემლის აგენტებს გვძახიან.

უნდობლობა და განუკითხავობა ზემოთს ქართულ მიწაზე და სიჩუმეა. ელიან. რას ელიან ნეტავ? ნუთუ ვინმეს ჰგონია, რომ თავისუფლება თავისით მოვა? რომც მოვიდეს, უნდათ კი? შეძლებენ იტხოვრონ თავისუფალ ქვეყანაში? მე მგონი ეს ქვეცნობიერი შიში თავისუფლებისა არის საბაბი ასეთი სამარცხვინო დუმილისა საქართველოში.

რეპრესიები კი გრძელდება, მუქარას დასასრული არ უჩანს (წაკითხეთ ა.წ. 27 თებერვლის “საქ. რესპუბლიკა”. ზვიად გამსახურდია - “ჩვენ უღმერთობის, რბევისა და ტერორის გზას ვერ დავადგებით”). ნელ-ნელა მყარდება დიქტატურა საქართველოში.

როდესაც ჯონ კენედი აირჩიეს ამერიკის პრეზიდენტად, 2-სთის შემდეგ რადიოთი მან სიტყვით მიმართა ამერიკელ ხალხს. გამოსვლა ასე დაამთავრა: “როდესაც ჩვენ წარვსდგებით ისტორიის უმაღლესი სასამართლოს წინაშე, ჩვენი ქმედებებისა და ნაკლოვანებების გამო, პასუხი უნდა გავცეთ ოთხ შეკითხვას: 1. ვიყავით თუ არა ჩვენ ჭეშმარიტად მამაცნი; 2. ვიყავით თუ არა ჩვენ ზღად მოაზროვნენი; 3. ვიყავით თუ არა ჩვენ ზედმიწევნით პატიოსანნი; 4. ვიყავით თუ არა ჩვენ უსაზღვროდ ერთგულნი ჩვენი საქმისა;

“უფალო, წარსდგენენ ჩვენგან და საქართველოსგან ყოველნი მტერნი...”

(ლოცვა - სავედრებელი სამშობლოსათვის)

ფიქრია იაკობიშვილი

საქართველოდან სტუმრების მოლოდინში

საბჭოთა რესპუბლიკებში უზენაესი საბჭოების არჩევნების წინ, პატრიოტებმა იმ რესპუბლიკებისა, რომლებიც ოკუპირებულია რუსეთის სახელმწიფოს მიერ, იმის შიშით, რომ კომუნისტებმა შეიძლება საბჭოებში მიიღონ ადგილების უმეტესობა, გადაწყვიტეს ამა თუ იმ საშუალებებით შეექმნათ ალტერნატიული საბჭოები. პატრიოტების აზრით, ალტერნატიულ საბჭოებს აქვთ მეტი არა მარტო მორალური, არამედ იურიდიული უფლება გადაწყვიტონ თავისი ხალხის ბედ-ილაღი, ვიდრე საბჭოურს. ამიტომ ესტონეთსა და ლიტვაში არჩეული იქნა მოქალაქეთა კომიტეტები, ხოლო საქართველოში ეროვნული კონგრესი.

1990 წლის 17 თებერვალს ვილინოუსში გამართულ ლიტვის დამოუკიდებლობის კავშირის კონფერენციაზე, გათვალისწინებული იყო აერჩიათ ნაციონალური საბჭო, სადაც შევიდოდნენ კავშირის წევრები და ლიტვის წინაშე გამორჩეული ხალხი, მაგრამ უთანხმოების შედეგად ეს არ მოხერხდა.

30 სექტემბერს საქართველოში ალტერნატიული არჩევნების შედეგად არჩეული იქნა ეროვნული კონგრესი 200 კაცის შემადგენლობით. მისი პირველი სესია, რომლის მუშაობაშიც მიიღო მონაწილეობა ამ სტრიქონების ავტორმა, მოწვეულ იქნა 27 სექტემბერს. შეიქმნა შთაბეჭდილება, რომ საქართველოში, ბევრი კარგი პოლიტიკოსია, რომელთაც

«მხედრონი»

ძალუდთ სწორად შეფასონ პოლიტიკური სიტუაცია, როგორც საქართველოში, ისე მთელს იმპერიაში.

29 ოქტომბერს ჩატარდა საბჭოური არჩევნები საქართველოს სსრ 250 ადგილიან უმაღლეს საბჭოში. ამომრჩეველთა 73% ხმა ერგო ბლოკ „მრგვალ მაგიდას“, რომელიც შესდგებოდა ოთხი პარტიისაგან. 27%-მდე ხმა მიიღეს კომუნისტებმა. არჩევნების შემდეგ საზღვარგარეთის მასობრივი ინფორმაციის საშუალებებმა, გამოაცხადეს, რომ საქართველოში არჩევნებში გაიმარჯვა ბლოკმა, რომელიც ოპოზიციაში უდგას კომუნისტებს, განთქმულ ქართველ დისიდენტ ზვიად გამსახურდიას მეთაურობით. აღტაცება, რომელიც გამოიწვევლი იყო კომუნისტების დამარცხებით იყო ისეთივე, როგორიც ვითომდა უდიდესი გამარჯვება ლიტვის მოძრაობისა გარდაქმნისათვის 1990 წლის 24 თებერვალს. ჟურნალისტები და პოლიტოლოგები ეკიბრებოდნენ ერთმანეთს თუ ვინ პირველი დააჯერებს უბრალო ხალხს, რომ ქართველი კომუნისტებიც იბრძოდნენ თავიანთი სამშობლოს დამოუკიდებლობისათვის.

ლიტვაში დაბრუნებისას მე დამხვდა ეიფორია საქართველოში არჩევნების შედეგებთან დაკავშირებით. გაზ. „ლეტუოს აიდასი“ არწმუნებდა მკითხველებს, რომ საქართველოში გაგასწრო თავისუფლებისაკენ მიმავალ გზაზე. მაგრამ, ორი ქართველი ინტელიგენტი, რომელიც გვაცილებდა ჩვენ თბილისის აეროპორტში დაუფარავი გულისტკივილით ამბობდა: „ბედნიერია ლიტვა, რომ მას არ ჰყავს თავისი გამსახურდია“. და მაინც, ვინ არის საქართველოს უმაღლესი საბჭოს ახლანდელი თავმჯდომარე ზვიად გამსახურდია? მინდა მოგიხსნათ მის შესახებ, დოკუმენტებზე დაყრდნობით, მით უმეტეს, რომ 9 ნოემბრის „ლეტუოს აიდასი“ უნებლიედ შეყავს მკითხველი შეცდომაში.

დღეს ჩვენ გვესმის, რომ ერთ ადამიანზეც კი ზედმიწევნით იყო და არის დამოკიდებული თუ რა გზით მიდის ჩვენი ლიტვა. ერთი იმის მიყავს გლანდსბერგისს, მეორეთი წაიფანდა ბრაზუესკისი. დამოუკიდებლობის გზაზე დღეს ზვიად გამსახურდიას მიყავს მრავალტანჯული საქართველო. საით? გავიგებთ რა, თუ ვინ არის ის, მივხედებით საითაც მიყავს.

დაიბადა 1939 წელს, გამოჩენილი ქართველი მწერლის კონსტანტინე გამსახურდიას ოჯახში, იმეცნებდა ფილოლოგიას თბილისის უნივერსიტეტში, ასწავლიდა უნივერსიტეტში, აქვს ფილოლოგიის მეცნიერებათა კანდიდატის ხარისხი.

1976 წელს გამსახურდიამ თავის მეგობარ, მერაბ კოსტავასთან ერთად დააარსა ჰელსინკის ჯგუფი. 1977 წელს, 7 აპრილს, ორივე დააპატიმრეს. ისინი მხოლოდ 1978 წლის 15-19 მაისს გაასამართლეს. (ნახ. „მიმდინარე მოვლენათა ქრონიკა“ №50, 1978 წ.). ორივეს მიუსჯეს 3 წლით ბანაკი და 2 წელი გადასახლება რუსეთში. მაგრამ პერმის

ბანაკისაკენ გზას გაუდგა მარტო მერაბ კოსტავა. ხოლო გამსახურდიამ სასამართლო პროცესის დამთავრებიდან მეორე დღეს, გააკეთა განცხადება შეწყველების თაობაზე, ხოლო მისი სასამართლო „აღსარება“ ნაჩვენები იყო მოსკოვის ტელევიზიით. ამ გადაცემაში ზვიადი ამტკიცებდა, რომ ის „შეატყინეს“ ამერიკელმა დიპლომატებმა და კორესპონდენტებმა, რომელთაც ჩამოუყალიბეს მას ანტისაბჭოური შეხედულებები.

არადა, ამასთანავე, თავის მეუღლე მანანასთან პაემანის დროს, მან ის დაარწმუნა, რომ ვითომდა ტელევიზიით ნაჩვენები მასალა-გადაღებული იყო ფარული კამერით და ტენდენციურად იყო დამოტყუებული ჩვენება, რომელიც მან გამომძიებელს მისცა. ამერიკელმა კორესპონდენტებმა პაროლდ პეიპერმა და კრეიგ უიტნიმ ამცნეს მთელს მსოფლიოს, რომ გამსახურდიას მიერ ტელეკრანზე წარმოთქმული, შეთითხნილია. 28 ივნისს სსრკ სახტელერადიომ აღძრა საქმე „პატივისა და ღირსების“ შესახებ. 2 ივლისს ახლანდელი სსრკ სახალხო დეპუტატმა (მაშინ - მორწმუნეთა უფლებების დაცვის კომიტეტის წევრი) მღვდელმა გლეხ იაკუნიმმა ოფიციალურად განაცხადა, რომ გამსახურდიას მეუღლემ და მისი ქმრის მეგობრებმა სთხოვეს მას, რომ კიდევ ერთხელ გადაეცა საზღვარგარეთის მასობრივი ინფორმაციის საშუალებებისათვის, რომ გამსახურდიას სიტყვა ტელევიზიით - უხეში სიყალბეა. ამ განცხადებამაც მოიარა მთელი მსოფლიო. მაგრამ დისიდენტურმა მოძრაობამ სსრკ-ში მიიღო კიდევ ერთი მორალური დარტყმა: 18 ივლისს მოსკოვის სასამართლოში მოწმის როლში მოწვეულმა ზვიად გამსახურდიამ თვითონ დაადასტურა, რომ მისი ჩვენება თბილისის სასამართლოში, რომელიც გადაცემული იყო მოსკოვის ტელევიზიით, პირველწყაროა. ჯერ კიდევ სასამართლოს დაწვებამდე კორესპონდენტები პეიპერი და უიტნი გაემგზავრნენ აშშ-ში. სასამართლოზე მათ წარმოადგენდნენ სხვა ჟურნალისტები და მათ გამსახურდიამ ბრალი დასდო უხეშ ანტისაბჭოთა პროპაგანდაში, რითაც ვითომდა ის თვითონ ადრე იყო დასწრებული.

სასამართლომ დაავალდებულა კორესპონდენტები პაროლდ ჰეიპერი და კრეიგ უიტნი, რომ ხუთი დღის განმავლობაში გამოეკვეყნებინათ სტატია ამერიკულ ან საბჭოურ პრესაში, სადაც ისინი აღიარებდნენ თავიანთ კორესპონდენციებს სსრკ-ს ცხოვრებაზე, როგორც ცილისმწამელურს. სასამართლომ ასევე დაადგინა, გადაახდებინონ სასამართლო დანახარჯი: პაროლდ პეიპერისაგან 1144 მან. 53 კაპ, კრეიგ უიტნისაგან 1144 მან. 54 კაპ. აი ასე დაეხმარა გამსახურდია სუკ-ს განთავისუფლებული იყვნენ მოსკოვში არასახსურველი დასავლეთელი დიპლომატებისა და ჟურნალისტებისაგან... მიიღო რა მხედველობაში

გამსახურდიას თხოვნა შეწყველების შესახებ, საქართველოს უმაღლესმა სასამართლომ შეუმცირა სასჯელი 2 წლამდე გადასახლებით. სუკ-მა გამგზავრა ის დალესტანში ქართველი მეცხვარეების „აღსარებულად“, რომლებიც ზაფხულის პერიოდში დაკავებული იყვნენ ცხვრის პარსებით. მალე მას ამნისტია შეეხო და ის დაუბრუნდა თავის ძველ სამსახურს.

ეროვნული კონგრესის წევრების მონათხრობის მიხედვით, სუკ-ი ეხლა იყენებს გამსახურდიას, რათა კომპრომეტირება გაუწიოს მაღალ ავტორიტეტულ ქართველ პატრიოტებს. წილად მხვდა მომესმინა საქართველოს ტელევიზიით თუ როგორ უწოდა ზვიადმა ეროვნულ კონგრესს კრემლის უკანასკნელი იმედი.

ანდრუს საურუსიავიჩუსი („ატიმისის“ №47) ციტირებს უკეთეს ზვიად გამსახურდიას სიტყვებს მის მიმართ, ნათქვამს 25 აპრილს 1990 წ. „პარლამენტული გზა ამორალურია, ის მოითხოვს კომპრომისებს, ხოლო წმინდა მიზნების მისაღწევად კომპრომისზე წასვლა არ შეიძლება“. იყო კი თვითონ ზვიადის მოქმედება 1978 წ. თუნდაც უბრალოდ კომპრომისი? შეიძლება ღალატი კომპრომისად ჩავთვალოთ? ა.საურუსიავიჩუსი ამტკიცებს, რომ თავის დროზე გამსახურდიამ თითქმის თვითონ გაწყვიტა ურთიერთობა ანდრეი სახაროვთან. სინამდვილეში კი ა.სახაროვმა და საბჭოთა დისიდენტებმა გაწყვიტეს ყოველგვარი ურთიერთობა გამსახურდიასთან, მას შემდეგ რაც მისი „აღსარება“ უჩვენა მოსკოვის ტელევიზიამ.

დისიდენტები განიკითხავდნენ და სძულდათ არა მარტო მოღალატეობა, არამედ ისინიც, ვინც ინანიებდნენ რა, მოუწოდებდნენ თავიანთ მეგობრებს, საბჭოთა პრესის საშუალებით, მიეხამათ მათთვის. ეკრანზე გამოხუთი ყველა დისიდენტი - „აღსარებელი“ იძენდა განმანათლებელ ნიშანს მოღალატისა და იმსახურებდა სიძულვილს. სუკ-ის აგენტები ძირითადად ეძებენ ტელევიზიით გამოსვლის მსურველებს. აქ მათ ამოძრავებთ ორი მიზანი: 1. სახალხოდ მომნანიებლებს უკვე აღარასოდეს მიიღებენ ძველი მეგობრები თავიანთ რიგებში და აქედან გამომდინარე ისინი უკვე აღარ არიან საშიში საბჭოთა სისტემისათვის. 2. ასეთი სახალხო „აღსარებები“ აყენებენ ძლიერ მორალურ დარტყმას მთელს ერს, პატრიოტებს ეუფლებათ სასოწარკვეთა. ქალმა, რომელიც 1978 წ. ითვისებდა ჟურნალისტკას, მოუყვა ამ სტრიქონების ავტორს, რომ გამსახურდიას ტელევიზიით ორი გამოსვლის შემდეგ ბევრმა ქართველმა სტუდენტებმა დაიწყეს სმა, ცუდად სწავლა. იყო თვითმკვლელობის შემთხვევებიც. დისიდენტი, რომელიც დაწერს თხოვნას შეწყველების შესახებ, ავტომატურად რიცხავს თავის თავს პოლიტიკური და საზოგადო მოღვაწეობისაგან. ერთადერთი

გამონაკლისი მთელს სსრკ-ში - გამსახურდია. როგორ მოახერხა მან ხელმეორედ ასევე საქართველოს პოლიტიკური ცხოვრების მწვერვალზე გამოცანა...

დღეს ის ისე იქცევა, თითქმის არასოდეს არ უღალატია არც თავისი მეგობრებისათვის, არც ს ა ზ ღ ვ ა რ გ ა რ ე თ ე ლ ი დიპლომატებისა და ჟურნალისტებისათვის, რითაც უდიდესი დახმარება გაუწია სუკ-ს.

ლიტვაში სუკ-ს ამ მხრივ არ გაუმართლდა. მღვდელ ა.სეარინსკას სუკ-ის აგენტები შეპირდნენ მოეხსნათ მისთვის 10 წლიანი სასჯელი ტელევიზიაში ერთ წინადადებაზე გაცემლით: „გადაღებული ვიდეო, რომ მომავალში დავიცავ საბჭოთა კანონებს“. იცოდა რა, რომ ამ სიტყვებით ის ერს მიაყენებს უდიდეს მორალურ დარტყმას, მღვდელმა გადაწყვიტა ბოლომდე ეტარებინა პატიმრის ჯვარი.

სუკ-ი ლიტვაშიც ეძებდა გამსახურდიას, მაგრამ ვერ იპოვა. თუმცა თავისი დახმარება შესთავაზა ჰენრიკას იაშკუნასმა, ორჯერ სასამართლემა, მოხდელი აქვს 20 წელი სასჯელი, აჯანყების ორგანიზებისათვის რამოდენიმეჯერ მიაყენეს კედელთან, მაგრამ არ დაუხვრებიათ. დახმარებაზე უარი ახსნეს იმით, რომ მას არ ჰქონდა უმაღლესი განათლება და დაავადებული იყო განუკურნებელი სენით, ორთოდოქსალური მარქსიზმით. გამსახურდიას როლი ლიტვაში ერგო „პროგრესულ“ კომუნისტებს, რომელთაც შესძლეს დაეჯერებინათ ერის გარკვეული ნაწილი, რომ მათი ძირითადი მიზანი - დამოუკიდებელი ლიტვაა. ლიტვის ტელევიზიით მათ აჩვენებდნენ თითქმის ყოველდღე ლიტვის პატრიოტიზმის რეკორდი მოხსნა კომუნისტმა რეზნიალსმა თავის სიტყვაში, რომელიც წარმოთქვა ვილნიუსის დრამატულ თეატრში 1989 წლის 16 თებერვალს. ა. ბრაზუესკისმაც მოახერხა 1989 წლის ბოლოს გარკვეული იყო დროის განმავლობაში, დაევიწოზიერებინა ხალხი. მართალია პარტიის წევრის სახელმა, თუმცა პირველი მდივნისა მაინც ვერ მოახერხა ბოლომდე გაესულელებინა საზოგადოება.

ქართველ კომუნისტებს უფრო თავდაბლად ეჭირათ თავი, ეროვნული პატრიოტიზმის მისიის დემონსტრირება - დაეკლა ზ.გამსახურდიას. მას, ისევე, როგორც ბენზილისს მიეცა უფლება შუღლის დემონსტრირებისა საქართველოს მტრის - რუსეთის იმპერიის მიმართ. თანდათან ხალხი დააჯერეს, რომ „ცოტათი უკანდახეული“ გამსახურდია სინამდვილეში ნამდვილი პატრიოტია. მისი ავტორიტეტი განსაკუთრებით გაიზარდა 1989 წ. 9 აპრილის შემდეგ, სადაც მერაბ კოსტავასთან და სხვებთან ერთად 40 დღე-ღამე იმყოფებოდა ერთადგილიან საკანში, რასაც ესლა უძახიან სიკვდილისჯილთა საკანს (სასამართლომდე მას არ იყენებდნენ). 1989 წ. გაურკვეველ ვითარებაში ავტოკატასტროფაში დაიღუპა საქართველოს ეროვნულ-განმათავისუფლებელი მოძრაობის ორი თვალსაჩინო მიღვაწე. მერაბ კოსტავა ადგილზე გარდაიცვალა, ხოლო ზურაბ ჭავჭავაძე სიკვდილს ებრძოლა 2 თვის განმავლობაში, მაგრამ გარდაიცვალა გამოჯანმრთელების პროცესში, გადაედო რა ინფექციური სიყვილით.

ამ ორი ქართველი პოლიტიკური მოღვაწის სიკვდილის შემდეგ ზ.გამსახურდია რადიო-ტელევიზიისა და პრესის საშუალებით გახდა საქართველოს მხსნელი, „მრგვალი მაგიდის“ ლიდერი. გააერთიანა რა ოთხი უმნიშვნელოვანესი პარტია ბლოკში, მან გაიმარჯვა არჩევნებში და გახდა საქართველოს უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარე. მისი ინიციატივით მოხდა მთავრობის შედგენა ქართველი პურტულისებისაგან. ნათელია, რომ ისინი ჩიხში მოაქცევენ საქართველოს ეკონომიკას, როგორც ამას აკეთებდნენ და აკეთებენ „ჩვენები“. ეკონომიკური ქაოსი აიძულებს საქართველოს მოაწეროს ხელი სამოკაშვირეო ზღმშეკრულებას, თუმცა გამსახურდია იფიცება, რომ ხელს არ მოაწერს.

გამსახურდიას მთელი ცხოვრება ამტკიცებს, რომ ასეთ მოღვაწეს არ გააჩნია არაფერი წმინდა. ადამიანი, რომელიც თუნდაც ერთხელ უღალატებს თავისუფლების იდეალსა და თავის მეგობრებს, არ შეიძლება იყოს

გადაღებულია 1989 წ. 28.იანვარს

სამშობლოს პატრიოტი.

9 ნოემბერის «ლეტუოს» აიდასში გამოქვეყნებულია ინტერვიუ საქართველოს უმაღლესი საბჭოს დეპუტატ მერაბ ურიდიასთან. მისი სიტყვებით: «ზეიადი - ეს არის პიროვნება უფრო ძლიერი თქვენს ეიტუტასზე, ყოველ შემთხვევაში გარდა. გარდა ამისა ჩვენი ზეიადი მოსკოვის საგარეოშიც კი ჰყავდათ».

გამსახურდა პოლიტიკური და ეკონომიკური პროგრამიდან ჩანს, რომ მას უნდა, არც ისე ბევრი - ლიტვას ეს ჰქონდა 11 მარტამდე. ჩვენი საერთო დამმონებელი მოქმედებს პრინციპით «დაფავი და იბატონე». ცნობილია, თუ რა ძალებმა გახლიჩეს ლიტვა, ხოლო საქართველო გახლიჩა ერთადერთმა ადამიანმა - ზეიად გამსახურდიამ. ეროვნული კონგრესის სესიის დამთავრებისთანავე რუსთაველის პროსპექტზე გამგელებმა ესროლა კონგრესის ერთ-ერთ ლიდერს გიორგი ჭანტურას. სამოქალაქო ომის საშიშროება შეიძლება კრემლის ყოველგვარი ფორმალური ჩარევის გარეშე.

კონფლიქტი ეროვნულ კონგრესსა და უმაღლეს საბჭოს შორის აშორებს საქართველოს თავისუფლებას.

ზეიად გამსახურდიას წარგზავნილებს ახლახანს მოუსმინეს ლიტვის უმაღლეს საბჭოში. აუცილებელია საქართველოს ეროვნული კონგრესის წარმომადგენლების მოწვევა. ისინი დაგეგმარებოდნენ გაერკვეულიყავით საქართველოს პოლიტიკურ და ეკონომიკურ მდგომარეობაში, რომელიც უფრო რთულია, ვიდრე მდგომარეობა ლიტვაში. მხოლოდ ამის შემდეგ იქნებოდა შესაძლებელი მოლაპარაკების დაწყება საქართველოს უმაღლესი საბჭოს დელეგაციასთან.

ანტანას ტმრლიაშვილი რადიკალური ოპოზიციის წარმომადგენელი. «ლიტვის თავისუფლების ლიგის» დამაარსებელი და თავმჯდომარე. სამჯერ ნასამართლევია. მერაბ კოსტავას დიდი მეგობარი. 65 წლის.

დასაშინებლად და ა.შ. ერთი სიტყვით მრგვალი მაგიდის ემისართა თავხედობამ ყოველგვარ საზღვარს გადააჭარბა. თავხედობა კი სანქცინირებული იყო მათი თავგაცის მიერ. კაცის მიერ, რომელიც ოპოზიციის წარმომადგენლებს «ტვინგადაბრუნებულებს» და ვინ იცის კიდევ რას უწოდებს.

მე არ ვეკუთვნი არცერთ პარტიას, მაგრამ, როგორც ყველა ადამიანშიც ისე ჩემშიც არის თანაგრძნობის სინდრომი, ჩემი თანაგრძნობა კი მთლიანად ეკუთვნის იმ «ტვინგადაბრუნებულებს».

ბულებს. ჩემი ეს განწყობა და არა მარტო ჩემი, კიდევ უფრო განამტკიცა აბაშის ჩატარებულმა «დემოკრატიულმა» არჩევნებმა.

შაქრო ჯანაშვილაძე
აბაშის რაიონი სოფ. სამიქაო
4 თებერვალი 1991 წელი

ა.წ. 18 თებერვალს, გამთენიისას, დილის სამ საათზე, წითელი არმიის ნაწილები 40 ჯავშანტრანსპორტორითა და ორი ტანკით თავს დაესხნენ თბილისის გარეუბან «შენახადაზე» მდებარე «ქართველ მამულთა კორპუსის» ბაზას და ატომატებით სროლა აუტყვეს იქ მყოფ მძინარე ახალგაზრდებს, ვითომდა განიარაღების მიზნით. «მამულთა კორპუსის» წევრთაგან დაჭრეს და მხეცურად ცემეს რამოდენიმე კაცი. დაიჭირეს ოცი ადამიანი, წაიღეს იარაღი, ტანკებითა და ჯავშანტრანსპორტორებით გადაუარეს და მიწასთან გაასწორეს «მხედრონის» წევრების მანქანები.

18 თებერვალს, საღამოს, «ქართული ეროვნული მილიციის» თანამშრომლების მიერ დაპატიმრებულ იქნა «მხედრონის» სამხედრო საბჭოს წევრი ზაზა ვეფხვაძე. ხოლო 19 თებერვალს, დილით, «ქართველ მამულთა კორპუსის» საბჭოს და «საქართველოს მხედრონის» საბჭოს თავმჯდომარე პროფესორი ჯაბა იოსელიანი. ამავე დღეს დაიწყო «მხედრონისა» და ემპ-ს წევრების დაპატიმრება საქართველოს ყველა რაიონში.

ლაგოდეხის რ-ში, საკანონმდებლო კომისიის თავ-რემ, ნუგზარ მოლოდინაშვილმა თხოვნით მიმართა «მხედრონის» სამხედრო საბჭოს წევრს გელა გოდერძიშვილს, დაედო იარაღი, რათა სისხლი არ დაღვრილიყო (აღსანიშნავია: რომ ისინი ადრე თანაკურსელები იყვნენ). გელა გოდერძიშვილი დაემორჩილა «მეგობარს» და უსიტყვოდ დადო იარაღი. განიარაღებისთანავე «ეროვნული მილიციის» წარმომადგენლებმა სროლა აუტყვეს განიარაღებულს. გელა გოდერძიშვილი იძულებული შეიქმნა ხელი წაეფლო იარაღისთვის და სროლით ეპასუხა თავდამსხმელებისთვის. მძიმედ დაჭრილი «ტერორისტი» საპატიმროში წაიყვანეს.

პატიმართა უმრავლესობა არაადამიანურადაა ნაცემი. მხედრონის წევრთა უმრავლესობა დაპატიმრება დღესაც გრძელდება. საქართველოს უზენაესი საბჭოს მიერ გაკრულია მოკვლის ბრძანება და «ეროვნული ს.შ.პ.»-ისა და «ეროვნული მილიციის» მიერ იძებნება «მხედრონის» სამხედრო საბჭოს წევრი თამაზ ყურაშვილი (მეტსახელად - ბუღა).

19 თებერვალს, საღამოს, «მხედრონის» წევრებმა დაიწყეს საპროტესტო მჯდომარე აქცია თბილისის ოპერისა და ბალეტის თეატრის ბაღში, მოთხოვნებით: «თავისუფლება პოლიტპატიმრებს!», «განათავისუფლეთ ყველა პოლიტპატიმარი ან დაგვიტირეთ ჩვენც!»... აქცია დღემდე გრძელდება.

«საქართველოს მხედრონი» თვლის, რომ 18 თებერვალს და მის შემდეგ განხორციელებული ტერორისტული ოპერაციები არის კრემლისა და საქართველოს უზენაესი საბჭოს მიერ ჩატარებული ერთობლივი აქცია, ქართველი ხალხის სამუდამოდ შესაშინებლად და დასაქინებლად, ჭეშმარიტი ეროვნული მოძრაობის ჩასახშობად. «საქართველოს მხედრონი» დარწმუნებულია, რომ ქართველ ერს ეყოფა გონიერება გაარჩიოს მტყუან - მართალი და დაადგეს სამართლიან, სწორ, უკომპრომისო გზას თავისუფლებისაკენ.

«დემოკრატიული» არჩევნები აბაშაში

დავიწყებ იმით, - რომ გაგახსენებთ, თუ როგორი მოწოდებით გამოვიდა ჩვენი «დემოკრატიული» გზით არჩეული «ბელადი» ტელევიზიით. მან აბაშის მკვიდრთა მოუწოდა ხმა მიეცათ - დეპუტატობის კონდიდატ კაჭიტხალაგასათვის, რომელიც მონათლა ქართველ პატრიოტად, ქართველობისთვის დევნილ პირად. არაფერი უთქვამს საქართველოს წინაშე მის ოდნავ მაინც დამსახურებაზე (ან რა უნდა ეთქვა - ფირცხალაგა ერთგულად ემსახურებოდა იმ იმპერიას, რომელსაც ხშირად ახსენებს ბატონი «ბელადი». ტაშკენტში კონფისკაციაქმნილი ქონება ზომ იმპერიას უბრუნდებოდა). უფრო ადრე დაიბეჭდა და გავრცელდა პლაკატები «ბელადისა» და ფირცხალაგას გამოსახულებით, წარწერით: მრგვალი მაგიდა - თავისუფალი საქართველო, ეს მაშინ, როდესაც ფირცხალაგა იყო დეპუტატობის დამოუკიდებელი კანდიდატი.

მთავარი დაიწყო არჩევნების დღეს. დაიწყო მრგვალი მაგიდის ემისარების ნამდვილი შემოსევა საარჩევნო უბნებში, რიგ-რიგობით მთელი დღის განმავლობაში ისინი ჩნდებოდნენ საარჩევნო უბნებში და პირდაპირ ყოველგვარი ზნეობისა და კანონის დარღვევით აძალებდნენ ამომრჩევლებს ხმა მიეცათ ფირცხალაგასათვის კითხვაზე თუ ვინ იყვნენ ისინი - პასუხი იყო: ჩვენ ზეიადის ხალხი ვართ, თქვენი განწყობილების შესახებ ეცნობება პირადად ზეიადს, ასე რომ გირჩევთ ხმა მისცეთ ჩვენს კანდიდატსო. როგორც გამოირკვა ისინი იყვნენ მოკვლევნილი საქართველოს სხვადასხვა რაიონებიდან: თბილისიდან, ქუთაისიდან, სენაკიდან, თერჯოლიდან და სხვა.

ერთი მათგანი ისე გათავხედდა, რომ №20 საარჩევნო უბანზე მოინდომა საარჩევნო ყუთის გახსნა იმ მოტივით, რომ ენახა, «ალმოეჩინა» ზომ არ იყო შიგნედექტი ბიულეტენი, მაშინ, როდესაც ხმის მიცემა უკვე დაწყებული იყო. ემისარს უარი ეთქვა. საარჩევნო ბიულეტენში შეტანილი იყო დეპუტატობის 3 კანდიდატი. გაზეთ «აბაშის» 31 იანვრის ნომერში დაიბეჭდა ცნობა, რომ კენჭს იყრიდა 3 კანდიდატი: ფირცხალაგა, ჯიქია, ნადირაშვილი, მაშინ როდესაც მესამეს ნადირაშვილს არ ჰქონია არავითარი შესწავლა ამომრჩევლებთან. არჩევნების დღეს ხმის მიცემა დაწყებული იყო ჩვენს კითხვაზე, თუ ვინ იყო მესამე კონდიდატი, ან რატომ არ შეგვხვდა და არ გაგვეცნო ამომრჩევლებს - პასუხი გაგვცა მრგვალი მაგიდის აბაშელმა ემისარმა: მესამე კანდიდატმა თავისი კანდიდატურა მოხსნა დიდი ხანიაო. გამოდის რომ ზოგმა ამომრჩეველმა ხმა მისცა არარსებულ კონდიდატს, რითაც სინამდვილეში დაკარგა ხმის მიცემის უფლება.

წინასაარჩევნო შესწავლაზე აბაშაში ჩამოვიდა სვანი მოსახლეობის ერთი ჯგუფი, რომლებიც რუსთაველის საზოგადოების დახმარებით ჩასახლებულნი არიან ქართლში, (დეპუტატობის მეორე კანდიდატი ელგუჯა ჯიქია არის რუსთაველის საზოგადოების განსახლების კომისიის თავმჯდომარე. ჩამოსულებმა შეკრებილთ უამბეს ჯიქიას წვლილზე მათდამი დახმარების საქმეში და მადლობა გადაუხადეს. ამ შესწავლის შემდეგ არ დააყოვნა მრგვალი მაგიდის წარმომადგენელთა პროვოკაციულმა განცხადებამ იმის შესახებ, რომ თითქოს სვანები ჩამოიყვანეს ადგილობრივი მოსახლეობის

წერილები

რეზოლუციები

მიმართვა

ქართული
ლიონი

1991 წლის 23-24 თებერვალს, ლენინგრადში ჩატარდა საერთაშორისო კონფერენცია თემაზე - "როგორი არმია გვჭირდება ჩვენ?". კონფერენციაზე საქართველოდან მიწვეული იყო მხოლოდ პატრიოტული ორგანიზაცია "მხედრონი" წევრი გიორგი ახალაია, რომელიც 24 თებერვალს თავმჯდომარეობდა კონფერენციას.

24 თებერვალს, კონფერენციაზე მიღებულ იქნა სამი რეზოლუცია: № 1-საქართველოს "მხედრონი" და მ.დ.პ.-ს 18-21 თებერვალს დაპატიმრებულ პირთა გამო; № 2-ბალტიისპირეთის ქვეყნებიდან საოკუპაციო ჯარების გაყვანასთან დაკავშირებით. № 3-სასულიერო პირთა და იმ პირთა რეპრესიების შესახებ, რომლებმაც უარი სთქვეს საბჭოთა არმიის სამსახურზე. აგრეთვე 1949 წლის ქვეყნის კონფერენციის მკაცრი დაცვის თაობაზე, რომლის მიხედვითაც ოკუპანტთა არმიის ოკუპირებული ქვეყნის ტერიტორიიდან მოსახლეობის გაწვევა აკრძალულია.

რეზოლუციები გაეგზავნა შესაბამის რესპუბლიკათა მთავრობებს და საზღვარგარეთის ყველა სააგენტოს. რეზოლუციებს ხელს აწერს კონფერენციაში მონაწილე ყველა ორგანიზაციის წარმომადგენელი.

რეზოლუცია №1 გამოეგზავნა საქართველოს უზენაეს საბჭოს.

"როგორი არმია გვჭირდება ჩვენ?" - კონფერენციაზე მიღებული

რეზოლუცია № 1

ჩვენ, მონაწილენი კონფერენციისა - "როგორი არმია გვჭირდება ჩვენ?", რომელიც მიმდინარეობს ლენინგრადში ა.წ. 23-24 თებერვალს, გამოთქვამთ შემოფოთებასა და მზრუნველობას საქართველოს "მხედრონი" და მ.დ.პ.-ს იმ წევრთა ბედის გამო, რომლებიც დაპატიმრებულ იქნენ წითელი არმიისა და ე.წ. "საქართველოს ეროვნული მილიციის" მიერ, 1991 წლის 18-21 თებერვალს. ვადგენებთ რა თვალყურს ამ ბოლო დროს საქართველოში მიმდინარე ტრაგიკული მოვლენების განვითარებას, ეპოქობით ანალოგიას ქვეყნის სხვა რეგიონებში-სასოხეთში, ლიტვასა და ლატვიაში მომხდარ ამბებთან. ექვემდებარება ისიც, რომ ყველა ეს მოვლენა თამაშდება კრემლის კედლის მიღმა შექმნილი სცენარით.

ჩვენ მოვუწოდებთ საქართველოს ხელმძღვანელობას, რესპუბლიკის ყველა დემოკრატიულ ძალას, რომლებიც იბრძვიან დამოუკიდებლობის, სუვერენიტეტისა და თავისუფლებისათვის, არ დაუშვან, რომ კრემლის თამაშში ისინი გამოყენებულ იქნან სტატისტიკის როლში, რადგან ეს თამაში მიმართულია სისხლიანი კომუნისტური რეჟიმის შესანარჩუნებლად.

კონფერენციის მონაწილენი მოვითხოვთ:

- 1. გაანთავისუფლოთ ორგანიზაცია "მხედრონი" და მ.დ.პ.-ს დაპატიმრებული წევრები.
- 2. დაპატიმრებულებს აღუწადგინოთ მორალური და მატერიალური ზარალი.

სანკტ-პეტერბურგი (ლენინგრადი)

1991 წ. 24 თებერვალი

საქართველოს უმაღლეს სასამართლოს
ასლი: რესპუბლიკის პროკურატურას

ქართველ კონგრესმენთა

ს ა ს ა რ ჩ ე ლ ო ბ ა ნ ც ხ ა დ ე ბ ა

ამ ბოლო დროს გახშირდა უპასუხისმგებლო, ცილისმწამებლური განცხადებები საქართველოს ეროვნული კონგრესის მისამართით. იწერება "კოლექტიური" წერილები, არის ცალკეულ მედროვეთა პიროვნული გამოსვლებიც, სადაც იგმოზა ეროვნული კონგრესის საქმიანობა.

ცილისმწამებლური კამპანია გაჩაღებულია მასობრივი ინფორმაციის საშუალებებითაც და მთელი ამ კამპანიის მიღმა დგას ერთი ადამიანი, რომელსაც ჯერმარტივად ეროვნული მოძრაობის განადგურება სურს. ეს ადამიანი უზენაესი საბჭოს თავმჯდომარე ზვიად გამსახურდია, რომელმაც ისიც კი განაცხადა, რომ, თურმე "არსებობს დოკუმენტები", რისი საშუალებითაც შეიძლება იმის დამტკიცება, რომ ეროვნული კონგრესი "კრემლის საყრდენია", ხოლო კონგრესში არჩეული პარტიები და პირები კი კრიმინალურ ელემენტებს წარმოადგენენ. ერის მოღალატეები არიან.

მოვითხოვთ საქართველოს უმაღლესი სასამართლოსაგან სასამართლო პროცესის დანიშნას, სადაც ბატონი ზვიად გამსახურდია თავის ყველა ბრალდებას დოკუმენტურად დაასაბუთებს.

აუცილებლად მიგვაჩნია სასამართლო პროცესის ტელევიზიით ჩვენება (ხალხის ინფორმირების მიზნით). იმ შემთხვევაში, თუ უმაღლესი სასამართლო საქმეს "გაწელავს", შეეცდება პროცესის ჩაშლას, ან უზენაესი საბჭოს თავმჯდომარე ამ პროცესს თავს აარიდებს, მაშინ მივმართავთ საერთაშორისო ინსტანციებს. **საქართველოს ეროვნული კონგრესის წევრები:** რუსლან მიქაბერიძე, ნანა მჭედლიძე, ნუკრი ცისკაძე, გობა გობინიაშვილი, ვახტანგ გომეზაძე.

თბილისი, 1991 წლის 8 მარტი

საქართველოს რესპუბლიკის უზენაესი საბჭოს წევრებს.

დღევანდელ პოლიტიკურ ვითარებაში საქართველოს რესპუბლიკის უზენაესი საბჭოს დეპუტატობა დიდ პასუხისმგებლობასთან რომ არის დაკავშირებული, ეს თეორიულად თქვენც კარგად გეხსიათ, მაგრამ უზენაესი საბჭოს მუშაობის პროცესი სრულ საფუძველს გვაძლევს იმისთვის, რომ დავინახოთ, დეპუტატთა უმრავლესობა მაინც არ გრძნობს იმ მოსალოდნელ შედეგებს, რაც თქვენ დაგვიტოვებთ პერსონალურად. თუ ასე გაგრძელდა, თქვენ ერი, ხალხი იმაზე უფრო მკაცრ პასუხს მოგთხოვთ, ვიდრე ეს შეიძლება ახლა წარმოვიდგინოთ. პოლიტიკურად გამარჯვებულ აწმყოს ეს ცდუნება აქვს, ვერ წარმოუდგენია ხეალ სამსჯავროს წინაშე დგომა. ეს ჩვენი მხრივ არ მიიღოთ მტრულ განცხადებად, ეს არის რეალურ აუცილებლობაზე დაფუძნებული პროგნოზი.

თუ თქვენ უზენაესი საბჭოს სესიის მუშაობა მიგაჩნიათ დემოკრატიულ პროცესად, მაშინ ძალზე ცუდად ყოფილა საქმე. ეს არ არის არავითარი დემოკრატია. მაგალითად, ჩვენ არა გვერია დაპუტატთა 90% რეალური მსჯელობის, ჯანსაღი ატმოსფეროს, დემოკრატიულ ვითარებაში დათანხმებოდა იმ მიმზე შეცდომას, რაც სამაჩაბლოსთან დაკავშირებით იქნა ჩადენილი, ან რუსი გენერლისადმი ტაშით შეხვედრა მიგაჩნიათ სამაჩაბლოს პრობლემის გადაწყვეტის საფუძველად, ანდა ის ურცხვი გაკვირება, სამაჩაბლოში კომენდანტის საათის შემოღებისა და საკუთრივ სსრკ შინაგანი ჯარების მოპატიჟებასთან დაკავშირებით - როგორ შეიძლებოდა, თქვენ ეს ვერ განგეჭვოვრებათ! მაგრამ თქვენ ხართ შიშის ქვეშ. გთხოვთ, ახლა გახედოთ და თქვით ელემენტარულად აუცილებელი სიმაღლე. თქვენი თანხმობა სიყალბესა და უგუნრ გადაწყვეტილებასზე მიმზე ტრავმად აწვება ჩვენს ხალხს. სამაჩაბლოში თქვენ შექმენით პრობლემა, რომლის გამოსწორებას თაობები შეიძლება დასჭირდეს. რაც შეეხება კანონს პრეფექტის შესახებ, არა გვერია ვინმე ჭკუათმყოფელს მართლა ეგონოს, რომ ესაა დემოკრატიული მართვის ფორმა, რომ ვერ ხვდებოდეს მის აშკარა ანტიდემოკრატიულ ხასიათს.

უზენაესი საბჭოს ეგრეთწოდებული ერთსულოვნება არის ძველი ბოლშევიკური დიქტატურის უდანაკარგოდ აღორძინება. ამჟამად ჩვენ ვრცელ ანალიზს არ გავუკეთებთ სესიების მუშაობას. მის "დემოკრატიულობაზე" ისიც კარგად მეტყველებს, რომ უკვე აღარ ძალგდით მისი ტრანსლირება ტელევიზიით.

ზ.გამსახურდიას დიქტატურით, კრემლის დიქტატურით შეშინებული უზენაესი საბჭო მოკლებულია დემოკრატიის ყოველგვარ მომენტს. თუ ასე გაგრძელდა, სულ მალე დადგება დრო, როდესაც თქვენ შეგარცხვენ თქვენი ახლობლები, რომ არაფერი ვთქვათ იმ მომავალ ეტაპზე, როცა ხალხი ყველაფერს დაინახავს და თავის სახელს დაარქმევს. კარგად გაიკვება ისიც, თუ როგორი "დემოკრატიულობით" იქნა ჩატარებული არჩევნები. არჩევნები ჩატარდა ისეთივე დემოკრატიულობით, როგორაც ტარდება სესიები. ხალხი იმასაც გაიგებს, რატომ იყო აუცილებელი "მრგვალი მაგიდის" კრემლის მიერ აღორძინება არჩევნებამდე რამდენიმე თვით ადრე. არჩევნების მთელი არბიტრობა, გივი გუმბარიძის თავგანწირული მსახურობით, წარმართული იქნა იმისათვის, რათა გაემარჯვა იმ პარტიას, რომელსაც ეროვნულის სახელი ჰქონდა და რომელიც პირველი დღიდანვე განაცხადებდა - ჩვენ არ გავდივართ საბჭოთა კავშირის შემადგენლობიდან, ჩვენ უნდა დავიცვათ საქართველოში დისლოცირებული საბჭოთა არმიის ოფიცრების ოჯახები ქართველებისაგან (ვითომ ვინმე ესხმოდა თავს). რაც შეეხება კომუნისტური იდეოლოგიის თეორიულ დამზობას, მარქსიზმ-ლენინიზმის დამზობას, ლენინის მეგობრისაგან ქვეყნის გაწმენდას, იმპერიის მოდერნიზაციის მიზნით ყველაზე მეტად ეს კრემლს აინტერესებდა. ხალხი უკვე ხვდება, რომ "საბჭოთა სოციალისტურის" მოშორება საქართველოს სახელიდან, ეროვნული სიმბოლოების დაბრუნება და სუვერენული რესპუბლიკის ფორმალური ფასადის შექმნა, პირველ ყოვლისა კრემლს სჭირდებოდა. გორბაჩოვმა ამით დასაველეს უთხრა - რა გინდათ, შეხედეთ, რესპუბლიკები თავის თავს დამოუკიდებელს, სუვერენულს თვითონვე ეძახიანო.

ბატონო დეპუტატებო, თქვენ ატარებთ საბჭოთა სოციალისტური რესპუბლიკების კავშირის პასპორტს, მართვის ყველა სტრუქტურაში ხართ საქართველოს საბჭოთა სოციალისტური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს დეპუტატები. თქვენ უნდა აღფოთდეთ, როცა ამბობენ: "ეროვნული მილიცია", "ეროვნული სუკი". ეს არაა უმნიშვნელო რამ. ეს მიმზე სიყალბეა, რომელსაც შეიძლება შენდობა აღარ მოუხერდეს.

იმპერიული მართვის ილუზიურ იდეებს ყავლი გაუვდა. ხალხმა უკვე ესეც ამოხსნა, სახელდობრ: პარტოკრატიულ-იმპერიული მართვის აუცილებელი ენა იყო მლიქვნელობა, მაგრამ როცა პარტოკრატიულს ცვლის სუკის მართვის სტილი, აქ უკვე იცვლება ფორმისა და შინაარსის ურთიერთობა. აქ შეიძლება სიტყვიერად აგინო კრემლსა და პრეზიდენტს, ოღონდ პრაქტიკულად იყავი მისი მორჩილი - არ მოითხოვო საბჭოთა კავშირიდან გასვლა, დაემყარე საბჭოთა არმიის. ხშირად სტუდენტს აფრთხილებდა თავისი ახლობელი: თუ უცნობმა სუკის ან მთავრობის გინება დაგიწყო - არ აჰყვე, აუცილებლად აგენტი იქნებაო. კრემლისა და იმპერიის გინება რესპუბლიკის ოფიციალური ხელისუფლებისაგან, რომელიც ასე ჩათბუნდა საბჭოთა სავარძლებში, ჭამს მის პურს, ითვლის მის ფულს, აშკარა ფარსია - ორგზის დანაშაული.

ბატონო დეპუტატებო! ჩვენი თანამემამულეობა გსურთ თუ არა, ეს თქვენი საქმეა. ჩვენ კი გთვლით ჩვენს თანამემამულეებად, გვინდა თქვენ, როგორც ქართველები, არ შეცდეთ, არ დაჯდეთ არც საქართველო და არც თქვენი თავი. კატასტროფის პირას რომ მიიყვანეთ საქართველო, ალბათ, ამას გრძნობთ უფლის შეწვევით, მის დაღუპვას არ დაგანებთ.

იმანუელ კანტის სიტყვებია - "არასოდეს არ არის გვიან, გავხედო ბრძენი". ჯერ კიდევ არაა გვიან. გთხოვთ, თავს ნუ დაუქნევთ აშკარა უაზრობას: "სამაჩაბლოში ნაწილობრივ, ამ ეტაპზე გაემარჯვეთო". ამ აზრს მართლაც ფსიქიურად სჭირდება შემოწმება და არა ფაქტობრივად. მოგიწოდებთ, დაფიქრდეთ, შეხედეთ თქვენს მდგომარეობას, როლსა და დაკისრებულ პასუხისმგებლობას გარეშეს თვალთ, ნუ ცდილობთ ბნელი დიქტატურის დამყარებას საქართველოში. მართალია აზრი, მართალია სიტყვა ასე ურცხვად, ალბათ, არსად იდევნება დღევანდელ ცივილიზებულ სამყაროში. "თუ გინდა მოწინააღმდეგე გააგიფო, მას უნდა დააბრალო ის, რის წინააღმდეგაც იბრძოდა იგი მთელი ცხოვრება", - ბატონი კონსტანტინეს ეს სიტყვები, სამწუხაროდ, გაიგეს არა როგორც უზენაესის მხილება, არამედ იმეკვიდრევეს, როგორც სამოქმედო პროგრამა.

დასასრულ, გისურვებთ უარის თქმას ყოველგვარ ანტიდემოკრატიულსა და ანტიქართულ გადაწყვეტილებასზე. ღმერთმა შეგინდოს ჩვენი ცოდვები, ღმერთმა შეგვიწყალოს!

ს ა ქ ა რ თ ე მ ე ლ ო ს „ მ ხ ე დ რ ო ნ ი “

პრიმიტიული ქრონიკა

1 ა.წ. 16 იანვარს, დილის 10 საათზე, თბილისში, სოღანლუდის დასახლებაში, „საქართველოს მხედრიონის“ წევრები - ანზორ ქაჯია და გელა გოგშელიძე მანქანით გამოდიოდნენ ჩიხიდან მთავარ ქუჩაზე. მათ გზა გადაუღობეს სამოქალაქო ფორმირება მილიციის თანამშრომლებმა ორი მანქანით. ყოველგვარი გაფრთხილების გარეშე ესროლეს „მხედრიონის“ წევრების მანქანას, მაგრამ, საბედნიეროდ ტყვიამ მხოლოდ მანქანა დააზიანა. ა. ქაჯიამ და გ. გოგშელიძემ აარიდეს თავი კონფლიქტს და მანქანით ტროტუარზე გადავიდნენ, ხოლო შემდეგ ქუჩაში მოახერხეს გასვლა. მილიციელებმა კიდევ ესროლეს, ამჯერად ზურგში სასიკვდილოდ დაჭრეს ა. ქაჯია, ხოლო გ. გოგშელიძე დაიჭრა შედარებით მსუბუქად. მიუხედავად მძიმე ჭრილობისა, ა. ქაჯიამ მოახერხა გაქცევა თავდასხმელების, რომელთაც მეთაურობდა არჩილ არველაძე და საკმაო მანძილის გავლის შემდეგ გრძნობა დაკარგა. ქალაქის №1 საავადმყოფოში მას გაუკეთდა. სამი ოპერაცია, ამოჭრეს ელენთა, მაგრამ ტყვიის ამოღება ვერ მოხერხდა: მხოლოდ სასწულმა იხსნა ა. ქაჯია, თუმცა თავდასხმელების განზრახვა მოკვლისა, აშკარა იყო. საავადმყოფოდან მილიციას ეცნობა მომხდარის შესახებ, მაგრამ არავითარი რეაგირება ამ ფაქტს არ მოჰყოლია.

18 იანვარს, დაახლოებით 18.30 სთ-ზე, „მხედრიონის“ წევრმა თამაზ ფანჩულაძემ, დაბრუნდა რა სახლში, აღმოაჩინა, რომ ბინის შესასვლელი კარები გატეხილი იყო, ხოლო შიგნით ყველაფერი თავდაყირა იდგა: გაჩხრეკილი და დარბეული იყო პრაქტიკულად მთელი სახლი. წაღებული არაფერი არ არის. ასეთი შემთხვევა პირველი არ არის „მხედრიონის“ წევრებისათვის.

30-დან 31 იანვარს დამით, დაახლოებით 1 საათზე, შავნაბადის ასსვლელთან, ცენტრალურ ქუჩაზე ქართველ მავშელთა კორპუსის წევრს გორა ტორიშელიძეს, რომელიც ქმკ-ს ორ წევრთან ერთად მანქანით მიდიოდა შავნაბადის გადასახვევის მიმართულებით, უნომრო მწვანე ფერის ვაზ-2106 მარკის მანქანიდან ესროლეს „მაკაროვის“ სისტემის იარაღიდან და დაჭრეს მარცხენა ხელში. გ. ტორიშელიძე გადაყვანილი იქნა ქალაქის №1 საავადმყოფოში. ეცნობა მილიციას, რომლის თანამშრომლები მოვიდნენ დილით ნასვამ მდგომარეობაში (!) და შესთავაზეს გ. ტორიშელიძეს ასეთივე რაზმი: თითქმის იარაღი ჰქონდა თვითონ გ. ტორიშელიძეს, ან მის რომელიმე მეგობარს და შემთხვევით გაუვარდათ. საქმე გაჩერებულია ამ ეტაპზე.

31 იანვარს დაახლოებით 19 საათზე, კახეთის გზატკეცილზე (აეროპორტის ხიდის ქვეშ) მილიციის ოფიცრებმა ყოველგვარი მიზეზის გარეშე კახეთის მიმართულებით მიმავალი „მხედრიონის“ წევრები გელა გოდერძიშვილი და გია შიოშვილი გააჩერეს. სიტყვიერი შეპაექრების შემდეგ „მხედრიონის“ წევრებმა განაგრეს გზა. მილიციის თანამშრომლები დაემუქრნენ: „მხედრიონის“ დღეები დათვლილია, მალე მოვივლით ჩვენც და ჯარიც, რომელიც სულ მალე შემოვაო.

31 იანვარს დაახლოებით 12 საათზე „მხედრიონის“ წევრი გია ვაშაკიძე მანქანით შემოდიოდა თბილისში დასავლეთ საქართველოს მხრიდან. მას თან ახლდნენ ოჯახის წევრები. დიდძალ მასივის შემოსასვლელთან ის გააჩერეს შეიარაღებულმა მილიციელებმა, უნდოდან მისი დაკავება. გ. ვაშაკიძე დაემუქრა მათ ხელყუმბარის აფეთქებით და განაცხაოდა, გაგარინის მოედანზე მას კიდევ გადაეღობნენ მილიციის თანამშრომლები, გაცილებით დიდი ძალებით, და ამავე დროს, მომზადებული ვიდუო კამერით (ცოტა მოგვიანებით მილიციის თანამშრომლებმა აღიარეს, რომ ეს აქცია წინასწარ იყო დაგეგმილი თბილისის მილიციის სამმართველოს უფროსის გ. შონიას მიერ). მხოლოდ „მხედრიონის“ წევრების ჩარევამ განმუხტა ეს სიტუაცია.

ოფიციალური ვერსიებიდან

სამეცნიერო-საფარმოო გაერთიანების „ტულის საიარალო ძარცმების“ ბენერალურ დირექტორს ნ. მასლენიკოვს

საქართველოს რესპუბლიკის მინისტრთა საბჭო, სახელმწიფო ობიექტების დასაცავად გათხოვთ, გამოგვიყვით 10.000 სანადირო ზრახნიანი თოფი, ავტომატის გაზნები, სტერიკინის მარკის 500 პისტოლეტი, კალაშნიკოვის მარკის 500 ავტომატი, შესაბამისი გაზნებით.

ზემოთ ჩამოთვლილი იარაღის სანაცვლოდ გთავაზობთ ტოლფასოვანი ღირებულების საკვებ პროდუქტებს.

თქვენი თანხმობის შემთხვევაში პროდუქტებს მოგაწვდით დაუყოვნებლივ. ღირებულებათა სხვაობის შემთხვევაში ვიძლევით გადახდის გარანტიას.

**საქართველოს მინისტრთა საბჭოს
თავმჯდომარე თ. სიბუა**

ოფიციალური პასუხიდან:

**პატივცემულო საქართველოს რესპუბლიკის მინისტრთა
საბჭოს თავმჯდომარე**

თქვენი წერილის (1-11/5 28.01.91) განხილვა შეუძლებელია სსრკ თავდაცვის მრეწველობის სამინისტროსა და სსრკ მინისტრთა კაბინეტის მიერ ამ საკითხთან დაკავშირებით შესაბამისი გადაწყვეტილების მიღების გარეშე.

ბენერალური დირექტორი ნ. მასლენიკოვი.

კომენტარი ბაზ. „რაბოჩაია ტრიბუნა“-ს რედაქტორისაგან

გი. - ისევ იგნორირება ქვეყნის პრეზიდენტის დადგენილებისა შეიარაღებული ფორმირებების შექმნის აკრძალვის შესახებ. სსრკ კანონების გაუთვალისწინებლად.

საერთოდ გაუგებარია რესპუბლიკის მთავრობის პოზიცია. ლაპარაკია ამჟამად ყველაზე გასავლან „ვალუტაზე“ - ზოცზე, რძეზე, ძეწზე, თამბაქოზე - რაც აგრეთვე აკლია თავად საქართველოს.

**„რაბოჩაია ტრიბუნა“
1991 წ. 9 თებერვალი №29**

მიმართვა საქართველოს რესპუბლიკის მილიციის თანამშრომლებსადმი

თანამშრომლებო! კარგად მოგესვენებთ თუ რა ყალბ სისტემას წარმოადგენს კომუნისტური მაფიის სისტემა. მიუხედავად ამისა, კომუნისტური პარტიის რიგებში რჩებიან ჩვენი ხალხის საუკეთესო შვილები. ასევე, თქვენ კარგად მოგესვენებთ, თუ რა მისია აკისრია საბჭოთა მილიციას. მილიციისადმი ხალხის სიმუდრე ბოლო წლებში აშკარად შერიბდა. ხოლო 9 აპრილის ტრაგედიასთან დაკავშირებით ქართულმა მილიციამ ხალხის აშკარა სიმპათია მოიპოვა. ეს იმიტომ, რომ იმ შემთხვევაში მილიცია არ იქცა ბრმა იარაღად და არ შეასრულა ის, რაც მას სახელმწიფო კანონით ევალებოდა. ამჟამად თქვენ გაფინანსებით და იარაღს გაძლევთ კრემლის მთავრობა, თქვენი მინისტრია ბატონი პუგო. „ეროვნული მილიციის“ სიტყვიერი კვლავი ბავშვებსაც ვეღარ მოაწყვებს. სამწუხაროა, რომ ახლაც თქვენ ასრულებთ საქართველოში საბჭოთა ხელისუფლების დამცველის როლს. საქართველოს არ განუცხადებია, რომ იგი გადის საბჭოთა კავშირიდან. და რადგან იგი რჩება მის შემადგენლობაში, ექვემდებარება კრემლის ნება-სურვილს. ხოლო კრემლისადმი ურჩობის თამაში, ამჟამად უკვე მხოლოდ დაბალი შეგნების ადამიანების მოატყუებს. უზენაესი საბჭო ერთგული თანამდგომელია საბჭოთა არმიისა, რათა შეინარჩუნოს ძალაუფლება. ხალხის ნებით „ერთსულოვნებით“ ირჩეოდა ჩვენი საბჭოთა მუშაკები, ცკპ-ს მუშები. მაგრამ ამჟამინდელი ვითარება სხვაგვარია. ხალხის გარკვეულ ნაწილს ეგონა, რომ მრავალი მაგიდა ეროვნული ტყიულებით იყო შეპყრობილი. ხელხმა უკვე ნახა, რომ მატერიალური კეთილდღეობის მოპოვებისათვის ყოფილა წარმართული. ამიტომაც ამ პარტიის დიქტატურისადმი ხალხს თვალი აეხილა. ამჟამად უზენაესი საბჭოს ლიდერი პარტიისადმი დაწყებულია შეგნებული სიმუდრე იმ მატყუარობისათვის, ცრუ ინფორმაციისათვის, პრესის თავისუფლების უკიდურეს დონემდე შეზღუდვისათვის. ხალხმა თუ არჩევა იცის, გადარჩევა იცის. სიცრუის გზა ამჟამად მოკლეა.

თანამშრომლებო! ჩვენთვის მთავარი არაა თუ რა სამხრებს (პაგონებს) ატარებთ თქვენ. ჩვენთვის მთავარია თქვენი პატიოსანი გული და ელემენტარული წინდახედულობა - არ იქცეთ ბრმა იარაღად მთავრობის ხელში, რომელმაც საქართველო სამი თვის განმავლობაში უკვე მიაყენა კატასტროფის უფსკრულს. ჩვენში რომ ელემენტარული დემოკრატიული უფლება ჰქონოდა საზოგადოებრივ აზრს, მოესმინათ თქვენთვისაც, სამაჩაბლოში თავისმომჭრელი ისტორიული სირცხვილი არ დაგვაცდებოდა თავს. უზენაესი საბჭოს წინდახედულობა ძვირი უჯდება მთელ ქართველ ხალხს, მილიციის დაღუპული მუშაკების ოჯახებს. მთელი საქართველო გამოხატავს მათ მიმართ სამძიმარს. პასუხს ღმერთი მოჰკითხავს იმათ, ვისაც უნდა მოეციტოს.

მოგიწოდებთ! - ექსტრემალურ სიტუაციებში დაფიქრდეთ, არ აღმართოთ იარაღი მომხმეზე, ეს ერისთვისაც და თქვენთვისაც მომავლინებული კაცის, საქართველოს მოქალაქის სახელი.

„საქართველოს მხედრიონი“

მე მჯერა სიმართლის

მართლაც დაძაბული დრო დაგვიდგა მე და შენ საქართველო 70 წელი მონობაში ყოფნის შემდეგ, გვეგონა მოგვეცა საშუალება ამოუნთქვისა. ვიფიქრეთ აწი მაინც შევიტანთ ჩვენს წვლილს საქართველოს განთავისუფლების საქმეში თქო.

ზუსტად საქართველოს თავისუფლებისა და დემოკრატიისათვის იბრძოდა ბატონი ჯაბა იოსელიანი და მისი ორგანიზაცია „საქართველოს მხედრიონი“. როგორც სოხუმში ჩვენთან შეხვედრისას ბნმა მერაბ კოსტავამ თქვა, ჯაბა იოსელიანმა გაჭირვების დროს დაანახა ქართველ ხალხს თავისი პატრიოტიზმი. იყო ეს აფხაზეთში თუ სამაჩაბლოში, მარნეულში თუ ლესელიძეში, თურქი მესხების საქართველოში შემოსვლასთან დაკავშირებით.

ბნ ჯაბა გავიცანი 1989 წელს, ივლისში, სვანეთის უღელტეხილზე, აფხაზეთში გადასვლის დროს. კარგად მოგესვენებთ, იმის გამო, რომ ზუგდიდის გზა გადაკეტილი იყო ჯარის მიერ, სოხუმში გადასვლა მხოლოდ და მხოლოდ სვანეთის უღელტეხილით შეიძლებოდა.

ჩემო საყვარელო ქართველებო! ვის დაპატიმრებაზე და დახვრეტაზე უკრავთ ტაშს? განა შეიძლება დააპატიმრო ის 64 წლის ქართველი კაცი, რომელმაც 60 კმ ფენით იარა, რომ აფხაზეთში ჩასულიყო ქართველების დასახმარებლად. განა შეიძლება დახვრეტო ის კაცი, რომელიც ლესელიძეში ორი კვირა ტყვე იდგა და გზას უღობავდა საქართველოს მომდგარ თურქებს.

საყვარელო ქართველო ერო! განა შეიძლება დახვრეტო და დააპატიმრო ის ადამიანი, რომელმაც შარშან, სამაჩაბლოში ისე გააშველა ოსები და ქართველები, რომ არცერთი ადამიანი არ მომკვდარა.

ჩვენ ძალიან ბევრი სიკეთე გვაქვს გაკეთებული საქართველოსთვის, მაგრამ სამწუხაროდ ეს ყველაფერი არ ჩანს. რადგან ჩვენ არასდროს არ გვიყვარდა თავის ქება, როგორც ამას აკეთებენ და აკეთებდნენ ზოგიერთები...

ჩემო ძვირფასო ერო! დაფიქრდით ვის უკრავთ ტაშს და რაზე უკრავთ, თორემ მერე გვიან იქნება. გავა დრო და ჩვენი შვილები და შვილთაშვილები დაგმობენ ჩვენს შეცდომებს.

...და ბოლოს: მე მჯერა ღმერთის, ქართველი ერის და სიმართლის!!!

**„საქართველოს მხედრიონის“
წევრი - ემზარ ჩხეტიანი**

რედაქციისაგან:

ეს წერილი ერთ-ერთი ქართველი გაუკაცის გულიდან ამონახეტიკა. სულში ჩაფურთხებული, მორალურად განადგურებული, მაგრამ, ჩვეულად თავმოყვარე და მომავლით დაიმედებული ქართველი კაცის გულისთქმაა. ამიტომ, ჩვენ ვალდებული ვართ ყური დაუვუგოთ მის შეგონებას, რადგან ასეთ მდგომარეობაშია და ასე ფიქრობს დღეს ათასობით ქართველი გაუკაცი.

ნუ გაეთვალათ ქართველი კაცის ღირსებას. ნუ დაუეკარგავთ სიმართლის რწმენას იმით, ვის ხელშიც დღეს საქართველოს მომავალია.

სარედაქციო კოლეგია